

lings Begyndelse, kunne stifte Gæld, naar „det forpligtende Dokument“ har Paategning af en af Skifteforvalteren dertil beskikket Mand om, at denne samtykker i, at Skyldneren paatager sig Forpligtelsen. Denne Udtryksmaade forudsætter jo, at der kun kan stiftes Gæld ved forpligtende Dokumenter, men der kan, som bekendt, meget godt stiftes Gæld uden noget forpligtende Dokument. Navnlig i Handelsforhold plejer man jo ikke at udstede Dokumenter om Gæld.

I øvrigt har Lovforslaget med Hensyn til hele Spørgsmaalet om Erhvervelse af Tvangsakkord en Udvidelse fra, hvad man hidtil har kendt ved Tvangsakkord i Konkurs, idet nemlig denne Lov gaar ud paa, at Tvangsakkord kan erhverves af enhver Skyldner, medens Konkursloven kun tillader handlende, Fabrikanter og Skibsredere og dermed ligestillede at komme ind under Tvangsakkord. Det er altsaa en Fordel, som man hermed vil opnaa, at alle kunne faa den. Nu har man i Folketinget ment, at naar det var Tilfældet, burde man ikke forsømme at benytte Lejligheden til ogsaa at gøre den omvendte Betragtning gældende, saaledes at man sagde, at naar alle kunne faa Tvangsakkord uden Konkurs, bør ogsaa alle kunne faa Tvangsakkord i Konkurstilfælde; følgelig bør man udvide de nu gældende Regler i Konkursloven fra at gælde handlende, Fabrikanter, Skibsredere og dermed ligestillede til at angaa alle Skyldnere. Det er det, som den ny Paragraf, Nr. 39, der er sat ind i Lovforslaget, gaar ud paa. Jeg har ikke det mindste derimod at bemærke uden dette, at jeg ikke finder det saa heldigt, at Paragraffen er kommen ind her i Loven, hvorved denne bl. a. faar en overordentlig stor og uformelig Titel. Jeg tror, det vilde have været behageligere og bekvemmere, om man var kommen med et selvstændigt Lovforslag, som indeholdt denne Paragraf.

Men, som sagt, jeg er i det hele en Ven af denne Foranstaltning og tilraader, at man arbejder paa at faa Sagen fremmet saa hurtig som muligt og navnlig ogsaa i denne Samling, hvad der sikkert heller ikke vil være noget til Hinder for. Men jeg tror i de Bemærkninger, jeg har gjort, at have peget hen paa det ønskelige i at have nogen Ro til at foretage visse Ændringer, og saadanne Ændringer bør helst overvejes i et Udvalg, som jeg derfor paa vedkommende Tidspunkt vil til-lade mig at foreslaa.

Hey: Det Lovforslag, vi her beskæftige os med, har i Virkeligheden og navnlig, efter at § 39 er indsat, den allerstørste Betydning for alle Erhverv her i Landet. Hensigten hermed er kort den at redde fra Konkurs Personer eller Virksomheder, der, i og for sig økonomisk levedygtige, ere komne i pekuniær Forlegenhed. Naar en saadan Ordning kan naas efter denne Lov paa betryggende Maade, maa det siges, at det sikkert vil blive til Gavn ikke alene for den, der søger at faa denne Hjælp, men ogsaa for hans Kreditorer og derigennem, vil man kunne sige, for Samfundet, der aldrig har nogen Interesse i, at Værdier, der kunne reddes, gaa tabte. Der er altsaa kun Grund til at glæde sig over, at den ærede Minister paa Grundlag af Kommissionens Arbejde har forelagt dette Forslag, og at der er god Udsigt til i Henhold til den ærede foregaaende Talers Bemærkninger, at Lovforslaget kan komme igennem i denne Samling. Dertil vilde jeg meget gerne yde min Medvirkning. Det gaar mig som den ærede foregaaende Taler, at jeg vel har nogle formelle og ogsaa nogle reelle Indvendinger at gøre mod det foreliggende Forslag, men de ere dog ikke større, end at jeg kunde have gaaet med til at tage Lovforslaget, som det foreligger, hellere end at se, at det ikke blev til noget. Men ud fra Forudsætningen om, at det vil lykkes at bringe det ud i Virkeligheden i denne Samling, vil jeg ogsaa kunne gaa med til, at det gaar i Udvalg, og jeg vil haabe, at det derfra vil komme ud i yderligere forbedret Skikkelse.

Holger Petersen: Ogsaa jeg vil udtale min Glæde over det foreliggende Forslag og mener, at der skyldes den højt ærede Justitsminister Tak for, at han har nedsat den Kommission, som har udarbejdet saa dygtigt et Arbejde som det foreliggende. — Da de ærede første Talere have dvælet ved de forskellige Paragraffer, som jeg ogsaa havde tænkt at berøre, er der ikke megen Anledning for mig til at komme nærmere ind derpaa. Jeg er maaske uenig med de ærede første Talere paa et enkelt Punkt, men det kan jo altid afhandles i et eventuelt Udvalg. Derimod er der et Punkt, som ikke blev berørt, det er § 4, Litra e., hvor der gives Skifteretten Bemyndigelse til at forhindre en Akkordbehandling, hvis vedkommende Akkord søger har handlet letsindigt eller uordentligt. Det er desværre saaledes, at de fleste, der søge Akkord, have været enten letsin-